

முன்றூந்திருவாய்மொழி - கோவைவாயாள் : ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(கோவைவாயாள்.) இப்படி அவஸந்நரான தம்முடைய அவஸாதமெல்லாம் போம்படி தம்மோடேகலந்தருளின எம்பெருமானுடைய ப்ரணயித்வகுணநயவ ஜகித ப்ரீதி யாலே அந்த ப்ரணயித்வத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—முன்றூந்திருவாய்மொழியில், தாம் ஆசைப்பட்டபடியே எல்லாம் பெற்றாராம் படி தம்மோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளின எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ப்ரணயித் வத்தை அதுஸந்தித்து அத்பந்தம்ப்ரீதரான ஆழ்வார், அந்தப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசியருளுகிறார்.

ப.—முன்றூந்திருவாய்மொழியில் - இவருடைய ஆர்த்தி தீரும்படி ஸம்ஸ்லேஷி த்த ஸர்வேஸ்வரன் இவருடைய அபிநிவேஸதேஹதுவான அதுராககியேஷத்தைக் கண்டு அவ னும் இவர்பக்கவிலே அத்பந்தாபிசிக்ஷிஷ்டனும்படி அதுரக்தனும்படியை அதுஸந்தித்த இவர்; அவனுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸம்ஸ்தவிரோதிரிவர்த்தகத்வத்தையும், ரகஷகத்வப்ரயுக்த ஸம்பந்தத்தையும், ஸர்வாதம்மாவாதிபால்வந்த காராயணத்வத்தையும், அதுகூலஸத்ரு நிரஸந ஸாமர்த்த்யத்தையும், வெணாயீவ்யாதி குணயோகத்தையும், ரகஷேணோபகரணவத்தையையும், அநர்பார்ஹமாக்கி அடிமைகொள்ளும் ஸ்வமாவத்தையும், ஸர்வவ்யாபகத்வத்தையும், பாரமார் த்திகபாத்வெனஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அபரிச்சேத்யமாஹாத்ம்யத்தையும் அநுபவித்து, எவம்வித னான ஸர்வேஸ்வரன் தம்முடைய ஆக்மாத்மீபங்களைல்லாம் ஸ்ரக்வஸ்த்ராபாணவகராகாதிக னோபாதி தனக்கு அகிஸயித போக்யமாம்படி விரும்பின ப்ரணயித்வத்தை அருளிச்செய்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

இ.—முன்றூந்திருவாய்மொழியில், தாம் ஆசைப்பட்டபடியே எல்லாம் பெற்றாராம் படி தம்மோடேகலந்து அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ப்ரணயித்வத்தை அதுஸந்தித்து ப்ரீத ராய் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அந்தப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசுகிறார். இதுதன்னை முன்றுபடி யாக நிர்வஹிப்பார்கள்; எம்பார் - தேஸகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களைப் பெற ஆசைப்பட்ட இவர்கு ஒருகுணவிஷ்காரத்தைப் பண்ண, அத்தாலே கீழ்ப்பிறந்த இழுவெல்லாம் மறந்து அந்தக் குணத்தையே அநுபவிக்கிறார் என்பர்; திருமலைம்பி - ஸர்வேஸ்வரன் முகத்தைப் பார்த்து அபேக்ஷித்தபடியே செய்யக்கடவோம் என்ன, பெற்றாராய் க்ருதார்த்தராகிறார் என்பர். பட் டர் - தேஸகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களை ஆசைப்பட்ட இவர்க்குக் காலதரயத்திலும் உபாதியைக் கழித்து வர்த்தமாநகாலம்போலே ஒருபோகியாக்கிக் கொடுக்க, எல்லாம் பெற்றாராய் அது பவிக்கிறார் என்பர். ஸர்வஸக்தியாகையாலும், காலத்துக்கு நியாமகனாகையாலும், செய்யமுடி யாதது இல்லையிறே. தேஸகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களை ஆசைப்படுவார் ஒருவரைப் பெறுகை யாலே இவர் ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாம்படியிருக்கிற ப்ரணயித்வகுணத்தை யநுபவித்து ப்ரீதராகிறார். ஈஸ்வரனுடைய 'பாலனயேமுலகு' - இத்திருவாய்மொழி.

ஈ.—எல்லாத்தேசத்திலும் எல்லாக்காலத்திலும் முண்டான அவன்படிகளெல்லாம் இப்போதே பெற்று அபவிக்கவேணுமென்று வீடாய்ப்பாரோருவரைப் பெறுகையாலே, இவர் ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாம்படியிருக்கிற தன் ப்ரணயித்வகுணத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கக்

‘கோவைவாயாள்’ ப்ரவேஸே, கீழோடே கீரேஸங்க்ரஹஸங்கதி, - ‘எல்லாத்தேசத்திலும்’ இதுபாதி. ‘ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாலனயேமுலகு’ என்றது - பாலனயேமுலகிலே ஆழ்வாருடைய ப்ரணயித்வகுணம் சொன்னாற்போலே, இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்பக்கல் ஈஸ்வரனுக்கு உண்டான ப்ரணயித்வகுணம் சொல்லுகிற தென்றபடி. ப்ரணயித்வகுணமாவது - வ்யாமோஹம்.

ளத்தையும் இப்போதே பெறவேண்டுமென்று விடாய்த் துவர்த்து அப்படியே அநுபலிக்கலாம் படி, காலசக்கரத்தானாகையாலே காலோபாதிபதி கழித்து, வர்த்தமானகாலத்திற் போலே அநுபலயோக்யமாம்படி காலத்தை ஒருபோகியாக்கிக்கொடுக்க அநுபலிக்கிறார்” என்று அருளிச்செய்வார்.

மு த ற் ப ா ட் டு.

கோவைவாயாள்பொருட்டு எற்றினெருத்தமிறுத்தாய் மதிளிலங்கைக்
கோவைவியச்சிலகுனித்தாய் குலநல்யானைமருப்பொசித்தாய்
புவைவியாரீர்தாவிப் போதால்வணங்கேனேலும் நின்
புவைவியாம்மேனிக்கப் புகம்சாந்துஎன்னெஞ்சமே.

ஆ.—அதிபலவ்ருஷ்ருப அஸுரஸப்தகஸபுத்ரஜநபாந்தவதஸாஸ்யகுவலயாபீட கம்
ஸாத்தாஸிரிதவிரோதிநிரஸநஜநிதமான உன்னுடைய ஸ்ரமபநோதநார்த்தமான ஸிஸிரோபசா
ரங்களைத் தத்தத்தகாலங்களிலே உன்றிறத்தில் நான் செய்யாதிருக்கச்செய்தேபும், என்னுடைய
மருஸ்ஸானது ஸீதளமாய் நிரதிஸாய ஸுதந்தமாய் புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான உன்னுடைய
திருவுடம்புக்கு ஸத்ருஸமாய் ஸர்வஸ்ரமபநோதநமான திவ்யாங்கராகமாவதே! இது என்ன
ப்ரணயித்வம்? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஆஸிரிதவிரோதிநிரஸநங்களால் வந்த ஸ்ரமம் போகைக்கு
சடான ஸிஸிரோபசாரங்கள் செய்யப்பெற்றிலேனெயாகிலும் என்ஹ்ருதயத்தினுடைய ஸத்
தையே ஸிஸிரோபசாரமாய்விட்டது என்கிறார்.

[கோவைவாயாள் என்று தொடங்கி.] - நப்பின்னைப்பிராட்டியினுடைய முதுவலுக்
குத் தோற்று அவனோட்டைஸம்ஸ்லேஷத்துக்காக எருதுகளினுடைய பெரியகழுத்துக்களை
முறித்தாய்; அப்ரத்ருஷ்யமான லங்காதிபதியான ராவணன் முடியும்படி வில்லைவளைத்தருளி
னாய்; நற்குலத்திலே பிறந்து ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்தமாகையாலே ஒருவர்க்கும் கணிசிக்கமுடி
யாதேயிருக்கிற ஆணையினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தருளினாய். [பூவை என்று
தொடங்கி] - பூவோடேகூடின நீரைக்கொண்டு ப்ராப்தகாலங்களிலே பரிசர்யபண்ணப்
பெற்றிலேனெயாகிலும், [பூவைவியா என்று] - பூவையிட்டு என்றுமாம். [நின் பூவைவியா மே
னிக்கு] - பூவைப்பூவின் தன்மையான மேனிக்கு; பூவையொழியச் செல்லாத மேனி யென்று
மாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், ப்ராப்திவிரோதிகளை யழிக்கும் ஸ்வணாவனா ஸர்வோஸ்வரீகை
நோக்கி, ‘என்றெஞ்சை உனக்கு அங்கராகமாகக் கொண்டாய்’ என்கிறார்.

கோவை - கோவைப்பழம்போலே சிவந்த, வாயாள்பொருட்டு - அத்ரத்தையுடைய
நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, ஏற்றின் - எருதுகளினுடைய, எருத்தம் - பிடரை, இறுத்தாய் -
முறித்தவனாய்; மதிள் - மதினையுடைய, இலங்கை-லங்கைக்கு, கோவை - நிர்வாஹகனான ராவ
ணனை, விய-முடியும்படியாக, சிலை-வில்லை, குனித்தாய்-வளைத்தவனாய்; குலம்-ஜாதிஸைவலக்ஷண

கிஷுஷாஸுதுஸாடிநூபாஹுத. ஸுதொஸிமதஸநெஹ்ஹிஷெவவநகை” இதி கோ

யாம் அஷ்டாதஸே.